Alecu Bălănu.

și doamna Pascal spunea că erau niște ruși cu dare de mână.

— Și această nemernică ființă nu știe nici măcar încotro au luat-o!" strigă domnul Carrisford.

Domnul Carmichael ridică din umeri.

„E o femeie de lume, și reată, care a fost încântată să vadă copilul luat de pe capul ei, în clipa în care moartea tatălui ei o lăsase fără nici un sprijin. Femei de teapa ei nu se prea sinchisesc de viitorul copiilor, ce le-ar putea cădea în sarcină. Părinții ce au înfiat-o au plecat fără urme și ea nu a putut decât să se bucure de aceasta.

— Insuți dumneata spuneai : „Dacă acest copil este cel pe care îl cauți"; deci, dacă este copilul prietenului meu. Nu suntem siguri. De altfel, nici numele nu este întocmai.

— Doamna Pascal spunea Carew, în loc de Crewe, dar nu poate fi vorba decât de o deosebire de pronunțare. Este ciudată potrivirea împrejurărilor. Un ofițer din Indii își aduce fetița fără mamă la școală. După scurt timp moare, fără să lase un ban".

Spunând acestea, domnul Carmichael ridică sprâncenele, ca lovit de o ideie neașteptată. Intrebă :

„Dar ești cel puțin sigur că fetița a fost dusă la o școală din Paris ? Ești sigur că era la Paris ?

— Dragă prietene, isbucni Carrisford, cu amărăciune. Nu sunt sigur de nimica. Nici odată în viața mea nu am văzut fetița și nici pe maică-sa. Ralph Crewe și cu mine ne iubeam în școală, dar de atunci nu m'am mai întâlnit cu dânsul, decât în India. Eram învălmășit de povestea cu minele de aur. Când i-am povestit, ce mă adusese, nu a așteptat mult, ca să se înfierbânte și el la gândurile, ce i le împărtășeam. Ne-am pierdut aproape capul. Nici nu mai vorbeam noi doi de altceva. Am aflat doar, întâmplător, — nici nu mai îmi aduc aminte cum, — că are un copil, pe care îl trimesese la învățătură în Europa".

Pe măsură ce vorbea, se însufleția mai tare. Așa se întâmpla ori de câte ori își amintea de nenorocirile trecute.

Domnul Carmichael îl pândea cu îngrijorare. Socotea momentul potrivit pentru a pune anumite întrebări, dar știa că trebue să le pună pe ocolite.

„Totuși trebue să ai anume motive să crezi că fetița ar fi fost dată la o școală din Paris ?

— Da, fu răspunsul, din pricină că mama sa fusese franceză și auzisem că dorința ei era ca fetița să fie crescută la Paris. I s'ar fi părut că este ea însăși acolo.

— Da, spuse domnul Carmichael, — se prea poate".

Domnul indian se aplecă înainte și lovi cu palma în masă, rostind :

„Carmichael, trebue să o găsesc. Dacă trăește, este pe undeva. Dacă este părăsită și săracă, este din vina mea.

Care este omul care-și poate veni în fire, cu o asemenea povară pe cuget ? Schimbarea neașteptată în afacerea minelor a făcut să se împlinească cele mai îndrăznețe visuri ale noastre și sărmanul copil al lui Crewe poate că cerșește pe străzi !

— Nu, nu, spuse Carmichael. Haide, liniștește-te. Gândește-te cel puțin că atunci când vom da de dânsa, — ești, în măsură să o îmbogățești dintr'odată.

— Dece, oare, nu am avut tăria să rămân în picioare, atunci când lucrurile au luat o întorsătură proastă?"

Bietul Carrisford își frângea mâinile. Glasul lui semăna cu un scâncet desnădăjduit.

„Cred că dacă nu era vorba de banii altora, m'aș fi putut împotrivi soartei. Dar erau în joc și banii prietenului meu. Sărmanul Crewe și-a dat până la ultimul gologan. Avea încredere în mine, — mă iubea. Și a murit cu gândul că a fost sărăcit de mine, — Tom Carrisford, — care mă jucam țurca cu el, la școală. Ce ticălos trebue să mă fi socotit !

— Nu-ți face astfel de dojeni aspre, căci nu le meiți.

— Nu mă învinuesc de întorsătura proastă a lucrurilor; mă învinuesc că nu am avut bărbăția de a înfrunta nenorocirea. M'am ascuns ca un tâlhar, ca un pungaș, fiindcă nu-l puteam privi în față, ca să-i spun că l-am calicit, pe el și pe copilul lui".

(Va urma)

Lerui, Doamne!

Lerui, Doamne, Lerui Ler,
Am venit și eu să-ți cer
Descurcate firele,
Ce-mi țin frânte zilele.

Lerui, Doamne ! Ani târzii,
Pe la casa-mi nu mai vii!
Nu mai vii pe la ferești,
Puilor să le zâmbești

Doamne, Lerui, Lerui Ler !
Nu știu, Doamne, ce să-ți cer.
Dor' îmi vine-așa să strig
Sub icoane 'n gol și 'n frig.

Lerui, Lerui pe pământ,
Unde nu găsesc cuvânt,
Lerui Doamne 'n ceruri sus !
Puii dragi, unde s'au dus ?!...

MARIA CONSTANTINESCU
Pitești.